

Αντώνης Δραγανίγος

Η καταδίκη της Χρυσής Αυγής σαν εγκληματική συμμορία αποτελεί μια σημαντική καμπή στους αγώνες του λαού μας ενάντια στην φασιστική απειλή. Ο πιο συγκροτημένος έως τώρα εκπρόσωπος της φασιστικής ιδεολογίας, η οργάνωση των νοσταλγών του Χίτλερ και της αναβίωσης των ταγμάτων εφόδου, θα δει τον ηγετικό της πυρήνα να μπαίνει φυλακή.

Δεν τέλειωσε καλά καλά η δίκη και σύσσωμος ο αστικός πολιτικός κόσμος βγήκε να πανηγυρίσει για λογαριασμό της «δημοκρατίας», η οποία επιτέλους «επιβλήθηκε» και «αποκαταστάθηκε». Δεν λείπει στους πολιτικούς η υποκρισία και το θράσος. Κι όμως, η Χρυσή Αυγή δεν «έπεσε από τον ουρανό»! Μέσα στην κρίση και τη φτώχια, μέσα στα μνημόνια και την απελπισία το έδαφος για τον φασισμό και την ακροδεξιά είναι ευνοϊκό. Δεκάδες και εκατοντάδες ήταν τα πογκρόμ και οι δολοφονικές επιθέσεις που αράχνιαζαν στα αρχεία διαδοχικών υπουργών δικαιοσύνης της ΝΔ, του ΠΑΣΟΚ και άλλων μνημονιακών κυβερνήσεων, την ώρα που οι φασίστες έκαναν παρέλαση στα κανάλια, δέχονταν γενναιόδωρη πολιτική και οικονομική βοήθεια από εφοπλιστές και άλλα τμήματα του

κεφαλαίου, έχτιζαν την ασυλία τους μέσα στα άδυτα της αστυνομίας, των ΜΑΤ, του στρατού και της δικαιοσύνης, οικοδομούσαν σχέσεις στοργής με τους κάθε είδους Μπαλτάκους. Μέχρι που ήρθε το ξέσπασμα του αντιφασιστικού κινήματος, η διαρκής μάχη στον δρόμο, η συγκροτημένη πολιτική και ιδεολογική αντιπαράθεση που ανέδειξε τον ρόλο τους πλατιά στην ελληνική κοινωνία.

Σίγουρα το τέρας που χάιδεψαν και τροφοδότησαν κάποια στιγμή θέλησε να αυτονομηθεί πλήρως και να παίξει το δικό του παιγνίδι στη «δεξιά πολυκατοικία». Σίγουρα μεταξύ τους υπήρχαν αντιθέσεις για το συσχετισμό δυνάμεων. Όμως το σύστημα δεν θα είχε πάρει την απόφαση να στείλει τη Χρυσή Αυγή στη φυλακή αν δεν είχε τον κίνδυνο ενός «νέου Δεκέμβρη», αν δεν έβλεπε στο πρόσωπο του Παύλου Φύσσα την πιθανότητα για μια νέα υπόθεση Γρηγορόπουλου, πιο πλατιά και ακόμα πιο βαθιά, πιο εξεγερτική σε σύνδεση με το ζωντανό κι ακόμα μαχητικό «αντιμνημονιακό ρεύμα».

Όμως κάθε άλλο παρά τελειώσαμε με την ακροδεξιά. Μέσα στις συνθήκες της πιο βαθιάς και γενικευμένης καπιταλιστικής κρίσης, η ακροδεξιά προσπαθεί να παρέμβει προβάλλοντας ένα συνονθύλευμα εθνικισμού, θρησκευτικού φανατισμού και ανορθολογισμού, που αθωώνουν την κυβέρνηση και το σύστημα. Χαρακτηριστικά παραδείγματα οι παρεμβάσεις συνολικά αυτού του χώρου στα «εθνικά ζητήματα» και την ενίσχυση του εθνικισμού, στο προσφυγικό και τις πρωτοβουλίες «ενάντια στις μάσκες» στα σχολεία με όλο το σκοταδιστικό-ανορθολογικό πλαίσιο που τις συνοδεύει. Ειδικά στο ζήτημα της αντιμετώπισης της πανδημίας η ακροδεξιά συγκροτεί ένα χρήσιμο αντίπαλο για την κυβέρνηση και το σύστημα.

▸ Καθώς όλο και περισσότερο η ακροδεξιά πολιτική «αφομοιώνεται» στο επίσημο πολιτικό σύστημα, ο αγώνας πρέπει να γενικευθεί

Για να αντιμετωπιστεί βαθιά και ουσιαστικά η ακροδεξιά χρειάζεται να αποκαλυφθεί ο αντιδραστικός της χαρακτήρας, τόσο μέσα από την συστηματική πολεμική με τις απόψεις της, όσο και –κυρίως– μέσα από την ανάπτυξη ενός γνήσια αντικαπιταλιστικού και επαναστατικού ρεύματος, που βλέποντας την κοινωνία με «ταξικά γυαλιά» μπορεί να δώσει διέξοδο στην αγωνία και στα αδιέξοδα ιδιαίτερα των πληβειακών στρωμάτων, που σε μεγάλο βαθμό αποτελούν και την κοινωνική της βάση. Πράγματι η αντιπαράθεση με τον εθνικισμό δεν μπορεί να γίνει από θέσεις ενός «ευρωπαϊκού κοσμοπολιτισμού», παρά μόνο από τις θέσεις ενός εργατικού διεθνισμού, που στέκεται απέναντι στον αντιδραστικό ανταγωνισμό των αστικών τάξεων Ελλάδας και Τουρκίας καθώς και στα ιμπεριαλιστικά σχέδια. Εκεί μπορεί να γεννηθεί ένα ελπιδοφόρο ρεύμα φιλίας, διεθνισμού και αλληλεγγύης των λαών.

Η αντιπαράθεση με τον ρατσισμό πρέπει να εδράζεται πιο βαθιά πάνω στα κοινά συμφέροντα της εργατικής τάξης, πάνω στα άρρηκτα κοινά συμφέροντα και αγώνες ντόπιων και ξένων εργατών. Πάνω στην βάση της ανάδειξης των ταξικών και πολιτικών επιδιώξεων της Ευρωπαϊκής Ένωσης και του κεφαλαίου που θέλουν τον «εμφύλιο των φτωχών» για να πετύχουν τη συντριβή των δικαιωμάτων όλων των εργατών, ντόπιων και ξένων, σε όφελός τους.

Όταν η μάχη για την υγεία του λαού και την αντιμετώπιση της πανδημίας δίνεται από τις θέσεις της κριτικής στο σύστημα που γεννάει τις αρρώστιες, της διεκδίκησης ενός καθολικού δωρεάν συστήματος υγείας, αλλά και της κριτικής –από τις θέσεις ενός σύγχρονου υλισμού– στην αυθεντία και τον επιστημονισμό των «ειδικών» που σε τελική ανάλυση ντύνουν με επιστημονικό μανδύα την κυβερνητική πολιτική, μπορεί να συντριβεί ο ανορθολογισμός και η συνωμοσιολογία που αποτελούν βούτυρο στο ψωμί του συστήματος.

Να αποκαλυφθεί ο άθλιος συστημικός ρόλος της ακροδεξιάς

Πάνω απ’ όλα, σήμερα, όλο και πιο πολύ η ακροδεξιά πολιτική «αφομοιώνεται» στο επίσημο πολιτικό σύστημα. Ο ρατσισμός δεν είναι «της ακροδεξιάς», αλλά μπαίνει πλέον στην καρδιά του πολιτικού συστήματος και της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Τις διαδηλώσεις στην Ελλάδα δεν τις απαγορεύει ο Μιχαλολιάκος, αλλά ο Μητσοτάκης. Κατάσταση στρατιωτικού νόμου στη Γαλλία δεν κάνει η Λεπέν αλλά ο Μακρόν! Η ΕΕ κάνει επίσημη ιδεολογία της τον αντικομμουνισμό, ενώ υιοθετεί την πολιτική του Όρμπαν στο προσφυγικό. Όταν λοιπόν η «ατζέντα» της ακροδεξιάς υιοθετείται σε μεγάλο βαθμό από το αστικό πολιτικό σύστημα, τους θεσμούς και το κράτος τους, τότε η αποφασιστική μάχη εναντίον τους, για τα κοινωνικά δικαιώματα και τις λαϊκές ελευθερίες, θα χαράξει τα στρατόπεδα, θα αποκαλύψει τον άθλιο ταξικό συστημικό ρόλο της ακροδεξιάς, θα της κόψει τον δρόμο προς τις «κοινωνικές της πηγές». Η καθημερινή μάχη στον δρόμο, στην πολιτική και την ιδεολογία, η μάχη για τη συσπείρωση και την ενότητα δυνάμεων πάνω σε αυτήν την κατεύθυνση είναι μπροστά μας!

Πηγή: **prin.gr**